
Orzecznictwo Sądu Najwyższego

Palestra 18/10(202), 125-127

1974

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

poz. 309 zm. Dz. U. z 1967 roku Nr 13, poz. 55) — określam tymczasowo liczbę i ustaliam tymczasowy plan rozmieszczenia aplikantów adwokackich w poszczególnych izbach na okres szkoleniowy 1974/75, jak następuje:

Wojew. Izba w Białymstoku	14
Bydgoszczy	18
Gdańsku	12
Katowicach	30
Kielcach	10
Koszalinie	10
Krakowie	20
Lublinie	15
Łodzi	21
Olsztynie	7
Opolu	10
Poznaniu	30
Rzeszowie	13
Szczecinie	8
Warszawie	40
Wrocławiu	20
Zielonej Górze	9
razem	<u>287</u>

Tym samym tracą moc moje poprzednie zarządzenia w omawianym przedmiocie.

wz. MINISTER
Adam Zborowski
Podsekretarz Stanu

ORZECZNICTWO SĄDU NAJWYŻSZEGO

1.

POSTANOWIENIE z dnia 21 września 1973 r. (I CZ 129/73) *

Sprawy przeciwko Skarbowi Państwa, jak również przeciwko komornikowi i Skarbowi Państwa o naprawienie szkody wyrządzonej przez komornika (art.

769 § 2 k.p.c.) należą — bez względu na wartość przedmiotu sporu — do właściwości sądu wojewódzkiego.

* Teza postanowienia opublikowanego w OSNCP z 1974 r. nr 7—8, poz. 132.

2.

POSTANOWIENIE
z dnia 23 października 1973 r.
(I PZ 61/73) **

Sądy powszechne nie są powołane do badania pod względem materialnoprawnym trafności orzeczeń dyscyplinarnych.

** Teza postanowienia opublikowanego w OSNCP z 1974 r. nr 7—8, poz. 138.

3.

POSTANOWIENIE
z dnia 10 grudnia 1973 r.
(III CRN 261/73) ***

Fakt, że w każdej ugodzie — a więc również i w ugodzie sądowej — strony czynią sobie wzajemnie ustępstwa w zakresie istniejącego między nimi stosunku prawnego, nie uzasadnia wniosku, iż sąd przy ocenie dopuszczalności ugody nie ma możliwości badania, czy ustępstwa jednej ze stron nie są zbyt duże i nie prowadzą do przyznania świadczenia częś-

ciowo nienależnego. Taka wykładnia art. 917 k.c. byłaby sprzeczna z zasadami współżycia społecznego i ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa (art. 5 k.c.), a w sprawach przeciwko jednostkom gospodarki społecznej — z obowiązującą w procesie cywilnym zasadą ochrony własności społecznej, którą to zasadę sąd musi mieć również na uwadze.

*** Teza postanowienia opublikowanego w OSN Prokur. Gener. z 1974 r. nr 5, poz. 33.

4.

WYROK
z dnia 7 grudnia 1973 r.
(II KR 151/73) ****

Zgodnie z art. 546 k.p.k. sąd określa w orzeczeniu kończącym postępowanie, kto ponosi koszty postępowania.

W razie uchylecia wyroku u niewiniającego i przekazania sprawy przez Sąd Najwyższy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji, kwestia, kto

ponosi koszty postępowania, nie może być rozstrzygnięta i dlatego brak byłoby podstaw do zasądzenia od Skarbu Państwa wynagrodzenia na rzecz zespołu adwokackiego za obronę podjętą w toku postępowania rewizyjnego.

Zajęcie stanowiska w tej kwestii będzie należało do sądu pierw-

**** Z wyroku opublikowanego w OSN Prokur. Gener. z 1974 r. nr 3, poz. 62.

szej instancji, który w zależności od sposobu rozstrzygnięcia sprawy zasady stosowne wynagrodze-

nie albo od oskarżonego, albo od Skarbu Państwa (art. 550 § 1 lub art. 549 § 2 k.p.k.).

5.

W Y R O K
z dnia 19 stycznia 1974 r.
(III KO 22/73) *****

Przez nowe dowody w rozumieniu przepisu art. 474 § 1 pkt 2 lit. a) k.p.k. rozumieć należy nie tylko nie znane przedtem sądowi

źródło dowodu (np. świadek, biegły), lecz również nie znany sądowi środek dowodowy (np. zeznanie świadka).

***** Teza wyroku opublikowanego w OSNKW z 1974 r. nr 6, poz. 120.

ORZECZNICTWO WYŻSZEJ KOMISJI DYSCYPLINARNEJ

1.

P O S T A N O W I E N I E
WYŻSZEJ KOMISJI DYSCYPLINARNEJ
z dnia 9 lutego 1974 r.
(WKD 7/74)

Fakt uprawdopodobnienia w postępowaniu przygotowawczym danego zarzutu, chociaż nie jest równoznaczny z przesądzeniem w tym zakresie winy obwinionej, wystarcza jednak — ze względu na wagę czynu i jego szkodliwość społeczną — do wydania postanowienia o tymczasowym zawieszeniu w czynnościach zawodowych adwokata.

Wyższa Komisja Dyscyplinar-
na, po rozpoznaniu w dniu 9.II.
1974 r. odwołania adw. JW, ob-
winionej o to, że w dniu 11.VIII.

1972 r. w X przyjęła od Y poza
Zespołem 2.580 zł, z której odpro-
wadziła do kasy Zespołu tylko su-
mę 1.240 zł, a pozostałą kwotę
przyjęła na własny rachunek w
formie korzyści materialnej, w
związku z czym została zawieszona
tymczasowo w czynnościach
zawodowych przez Wojewódzką
Komisję Dyscyplinarną Izby Ad-
wokackiej w X,

p o s t a n o w i ła:

zaskarżone postanowienie u-
trzymać w mocy.